

בש"פ 4427/15 - אלי מסיקה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4427/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

העורר: אלי מסיקה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 18.6.2015 במ"ת 11518-04-15 שניתנה על ידי
כבוד השופטת ד' שריזלי

תאריך הישיבה: ט"ו בתמוז התשע"ה (2.7.2015)
בשם העורר: עו"ד אמיר נבון

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. לפניי ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב (השופטת ד' שריזלי), במ"ת 11518-04-15 מיום 18.6.2015, במסגרתו נקבעה קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להרשעתו של העורר, ועל כן הוא נעצר עד תום ההליכים נגדו.

הליכי המעצר עד כה

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977(להלן: חוק העונשין); שיבוש הליכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין; נשיאת נשק שלא כדין, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין; והיזק בחומר נפץ, לפי סעיף 454 לחוק העונשין.
3. יצוין כי ביום 17.5.2015 הוגש נגד העורר ונגד נאשם 2 בתיק העיקרי, כתב אישום מתוקן בשנית, אשר כולל שלושה אישומים מתוכם האישום הראשון מופנה כנגד נאשם 2 בלבד, ואילו האישומים השני והשלישי מופנים רק כנגד העורר, והם מושא ערר זה.
4. על פי העובדות המתוארות באישום השני בכתב האישום המתוקן בשנית, העורר הינו חבר קרוב של אימרי דורה (להלן: דורה) אשר בינו לבין המתלונן שררה מחלוקת על רקע כלכלי. במסגרת המחלוקת איים דורה על חייו של המתלונן במילים קשות ובוטות. בתאריך 17.2.2015 בשעה 8:50 או בסמוך לכך, הגיע העורר יחד עם חברו רוני זרח (להלן: זרח) לקרבת ביתו של המתלונן באמצעות רכבו של זרח (להלן: הרכב). העורר ארב למתלונן מחוץ לביתו כשהוא אוחז מקל עץ וחבוש במסיכה. משיצא המתלונן מהבית הכה אותו העורר בראשו וכתוצאה מכך נשבר המקל. לאחר מכן ניסה העורר לדקור את המתלונן במותנו באמצעות המקל השבור. מיד לאחר מכן נמלטו העורר וזרח ברכב (להלן: האירוע הראשון). כתוצאה ממעשי העורר, נגרמה למתלונן חבלה בראשו ובעין שמאל אשר גרמה לנזק מתמשך בראייה. בתאריך 19.2.2015 או למחרת, שיבשו העורר וזרח הליכי משפט בכך שמסרו לידיו של בעל מוסך ביישוב אזור את הרכב. זאת, על מנת להכשיל את החקירה הפלילית במהלכה ייקשר רכבו של זרח עם ביצוע התקיפה.
5. על פי המתואר באישום השלישי, ביום 20.2.2015 בסמוך לשעה 20:30, השליך העורר לחצר ביתו של המתלונן רימון הלם צה"לי, שהינו חומר נפץ, אשר בכוחו לגרום לפציעה בעת פעולתו. הרימון התפוצץ, אולם באותה שעה, שהו המתלונן ובני משפחתו בתוך הבית ולא נגרם נזק לאיש או לרכוש (להלן: האירוע השני).
6. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען כי נגד העורר קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמות המיוחסות לו. ביחס לאישום השני, נטען כי ישנן מספר ראיות ובהן: עדויות ראייה אשר הובילו את המשטרה לאתר את הרכב; איכונים ומחקרי תקשורת המצביעים על הימצאות זרח והעורר סמוך לביתו של המתלונן; עדותו של זרח אשר מסר בפני מדובר כי הסיע את העורר לביתו של המתלונן וכי העורר הודה בפניו כי הכה את המתלונן באמצעות מקל; האזנות סתר בהן נשמע העורר משבש את החקירה העתידית; והפרכת טענת אליבי שמסר העורר בתחילה. ביחס לאישום השלישי, נטען כי ישנן ראיות נוספות לכאורה, וביניהן צילומים ממצלמות אבטחה בבית הסמוך לבית המתלונן, בהם נראה העורר לובש "קפוצ'ון עם דוגמא ייחודית".
7. בנוסף טענה המשיבה, כי נגד העורר קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, שכן עובדות כתב האישום מלמדות על ניסיונותיו של העורר לשבש את הליכי החקירה. עוד נטען, כי קמה נגד העורר עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, שכן הוא הוציא לפועל שני אירועים שמהותם עבירות אלימות חמורות כלפי המתלונן. עוד ציינה המשיבה את עברו הפלילי המכביד של העורר, לו רשומות 13 הרשעות קודמות בעבירות אלימות רכוש וסמים. המשיבה הדגישה כי העורר ביצע את העבירות מושא ערר זה בזמן שביצע עבודות שירות בגין הרשעה קודמת, ובזמן שעומד נגדו מאסר על תנאי למשך 4 חודשים.
8. בימים 29.4.2014, 18.5.2015 ו-10.6.2015 התקיימו דיונים בבית המשפט המחוזי בבקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים. העורר הכחיש את המיוחס לו, וטען כי אין ראייה אשר קושרת אותו למקום או לזמן בו בוצעו

העבירות מושא ערר זה. בנוסף טען העורר, כי יש לו טענות אליבי מוצקות הן לגבי האירוע בו הותקף המתלונן באמצעות מקל והן ביחס לאירוע בו נזרק רימון הולם לחצר ביתו של המתלונן. העורר הצביע על כך שעדת הראיה אשר ראתה אותו לכאורה, באירוע הראשון, לא זיהתה אותו במסדר זיהוי. כמו כן, העורר העלה טענות שונות ביחס להודאה שמסר זרח, שותפו, ובכלל זה טענות על הדחתו של זרח בידי המדובר והתנאים שבהם הוא מסר את הודאתו.

9. בדיון שהתקיים ביום 24.9.2015, הורה בית המשפט על הגשת תסקיר מעצר שיתייחס לעוצמת המסוכנות של העורר ולאפשרות שחרורו לחלופת מעצר. שירות המבחן התרשם כי דפוסי התנהגותו של העורר הם אלימים וכוחניים, והעריך כי ישנו סיכוי גבוה למעורבות חוזרת מצדו בהתנהגות אלימה. כמו כן צוין, כי החומרה של תוצאות האלימות העתידית צפויה להיות בדרגה גבוהה. עוד צוין, כי חלופות המעצר והמפקחים שהוצעו אינם עומדים בקריטריונים הנדרשים ועל כן שירות המבחן המליץ שלא לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

10. ביום 18.6.2015 החליט בית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו. בית המשפט קבע בהחלטתו כי נגד העורר ישנה תשתית ראייתית לכאורית שעשויה להביא להרשעתו. לגישתו של בית המשפט המחוזי, בידי המשיבה ישנו מערך ראייתי בעל פוטנציאל עוצמתי להרשעה באישום השני שעניינו חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט. לגבי האישום השלישי נקבע כי הראיות הקושרות את העורר לאירוע זריקת הרימון אינן מבטלות, אך עוצמתן חלשה ביחס לראיות לכאורה שבאישום השני. בית המשפט המחוזי קבע כי טענותיו של העורר בכלל, וטענותיו ביחס לפגמים בהודאתו של השותף זרח בפרט, אינן מתאימות לשלב מקדמי של דיון בראיות לכאורה. אשר לעילת המעצר, קבע בית המשפט כי קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לעורר מקימה עילת מעצר שעניינה מסוכנות. בית המשפט עמד על האלימות הקשה שמשתקפת מהמעשים המיוחסים לעורר, ועל כך שחומרתם נמצאת במדרג גבוה. עוד נקבע, כי האישום בשיבוש מהלכי משפט מעיד על נטייתו המניפולטיבית של העורר, וצוין גם עברו הפלילי המכביד, אשר מחריף אף הוא את מידת מסוכנותו. בית המשפט קמא התרשם שגם אם היתה נמצאת לעורר חלופת מעצר ראויה, הוא היה מתקשה להיענות ולציית לתנאי השחרור.

הערר

11. בערר שלפניי, טוען העורר כי לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת זהותו של התוקף באירועים המפורטים באישומים השני והשלישי. העורר טוען כי ישנו קושי ראייתי ביחס לאישום השלישי, אשר צוין גם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ועל כן הוא ממקד את טענותיו, רובן ככולן, באישום השני. לעורר טענות מספר ביחס לעדותה של עדת הראייה, יפית לוי (להלן: לוי). לוי ציינה במספר הזדמנויות כי היא יכולה לזהות את התוקף רעול הפנים, משום שראתה אותו בבירור כאשר הוריד את המסכה שחבש, עם חזרתו לרכב המילוט. למרות זאת, לוי לא זיהתה את החשוד במעשה, במסגרת מסדר זיהוי תמונות שנערך לה וכלל את תמונתו של העורר. בנוסף, לוי ציינה בעדותה כי רעול הפנים היה גבר צעיר, בהיר בפניו וקצוץ שיער, בעוד העורר מעל גיל 40 ולטענתו נראה מבוגר לגילו, כהה בפניו ושערו אינו קצוץ ביחס לתיאור שמסרה.

12. עיקר טענותיו של העורר מכוונות כנגד עדותו של זרח, שותפו לעבירות, לכאורה. בעניין זה טוען העורר, כי זרח מסר הודאת שווא שנגבתה בשל לחצים פסיכולוגיים שהופעלו עליו בחקירה, כמו גם בשל הבטחה שניתנה לו על ידי המדובר כי אם יפליל את העורר הוא ישוחרר ממעצר ועניינו "יוקל". עוד טוען העורר, כי בדרכו של זרח לאחת החקירות, השוטר שליווה אותו לחקירה הבטיח לו כי אם יפליל את העורר ישתחרר כבר למחרת היום. העורר גורס כי מדובר בשיטות חקירה פסולות, אשר עושות שימוש בלחץ הנפשי בו שרוי העצור.

13. בנוסף, העורר טוען כי בגרסה שמסר זרח בעדותו חסרים פרטים מוכמנים, אשר אמורים היו להיות בידיעתו, אם אכן המתין לעורר ברכב לאחר שהאחרון תקף במקל את המתלונן. בעוד שהעדה לוי מסרה כי התוקף נכנס לרכב

בעודו רעול פנים, זרח מסר בחקירתו שהעורר לא חבש דבר על פניו ביציאתו ובחזרתו מהרכב. העורר טוען בנוסף, כי המשיבה אפשרה את שחרורו של זרח ממעצר וייחסה לו עבירה שולית וזניחה, בהתאם להסכם שנערך ביניהם, והכל בכדי שיפיל את העורר בדבר אשר, לדעתו, הראיות החיצוניות שוללות מכל וכל.

14. בדיון לפניי, חזר בא כוח העורר על טענותיו ביחס לאישום השני, והוסיף עליהן טענות מספר. ביחס לעדותה של לוי טען בא כוחו של העורר כי היא נתנה שתי גרסאות ביחס למספר הרכב שנמלט מאזור האירוע ושתייה אינן תואמות את מספר הרכב לגביו נטען ששימש לביצוע העבירות. בנוסף, בא כוח העורר סבר, כי מחקרי התקשורת והאיכונים שבוצעו לטלפון הסלולרי של העורר עומדים בסתירה לזמנים בהם התבצעה תקיפת המתלונן אשר נלמדים ממצלמות האבטחה באזור האירוע. בעניין הודאתו של זרח הדגיש בא כוח של העורר שתי טענות עיקריות. ראשית, לדידו, הודאתו של זרח הושגה תוך הפעלת לחצים כבדים ותוך שמתקיימת ציפייה מצידו לכך שאם יפיל את העורר הוא ישוחרר. כן לעמדתו, זרח ביקש בחקירתו מהחוקר להנחות אותו כיצד עליו לענות. שנית, לדעתו של בא כוח העורר, הגרסה שמסר זרח אינה מתיישבת עם ראיות אחרות שנאספו ביחס לאישום השני.

15. באת כוחה של המשיבה טענה כי נגד העורר נאספה תשתית ראייתית לכאורית מספקת כדי לאפשר את מעצרו עד תום ההליכים. לטענתה, עדותה של לוי ביחס למספר הרכב שנמלט מזירת האירוע היא בעלת משקל וזיהוי ארבע ספרות מלוחית הזיהוי איננו דבר של מה בכך. באת כוח המשיבה ציינה כי האיכונים הטלפוניים מתיישבים היטב מבחינת הזמנים עם דו"ח שחיברה השוטרת הראשונה שהגיעה לזירת האירוע. ביחס למסדר התמונות בו לוי לא הצליחה לזהות את העורר, טענה באת כוח המשיבה כי המסדר התקיים עשרה ימים לאחר קרות האירוע, וכי יש להעניק משקל מופחת לראיה זו נוכח ניסיונותיה של העדה להתחמק ממתן עדות בתחנת המשטרה. באת כוח המשיבה ציינה כי עדותו של זרח מגלמת בתוכה את הודאת העורר בפניו, ועל כן מדובר בראייה ישירה לאשמתו של העורר. באשר לטכניקות החקירה ולפעילות המדובר, באת כוח המשיבה גרסה, כי הבטחות מצד המדובר הן פרקטיקה לגיטימית בחקירה. כן הוסיפה, כי חוקר המשטרה עצמו הבהיר לזרח בצורה חד משמעית כי הוא אינו יכול להבטיח את שחרורו ממעצר אף אם זרח יודה ויפיל את העורר.

דיון והכרעה

16. הלכה היא כי על בית-המשפט הבוחן את קיומן של ראיות לכאורה לשם גיבושה של עילת מעצר, לבחון האם די בראיות שהובאו בפניו, באם תוכנה במהלך המשפט, כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148 (1996)). הדרישה בשלב זה הינה לתשתית ראייתית גולמית המקימה סיכוי סביר להרשעה (ראו יעקב קדמי סדר הדין בפלילים חלק א, 287 (2009) (להלן: קדמי)). רק אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל בעתיד לגבש תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן לבסס עליה הרשעה, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ובמצב דברים זה אין מקום למעצרו עד תום ההליכים (בש"פ 635/13 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.2013); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל (26.9.2011)). בשלב בחינת הראיות לכאורה, אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות העדים או את משקלן של העדויות, אלא אם מדובר בסתירות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל (25.1.2011); בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל (18.4.2010)).

17. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, את החלטתו של בית המשפט המחוזי ואת חומר הראיות שהגישה

המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת האישום השני - בו העורר התמקד - שעניינו גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ושיבוש הליכי משפט. סבורני כי בכוחה של תשתית ראייתית זו לבדה להביא למעצרו של העורר עד תום ההליכים. אעמוד על תשתית זו להלן.

חקירתו של זרח

18. זרח, שותפו של העורר, היה במעצר החל מיום 29.3.2015. ביום 31.3.2015 הוכנס לתאו המדובב כאשר במהלך החקירות לאורך ימים אלו הכחיש זרח את מעורבותו ואת מעורבותו של העורר באישומים השני והשלישי. בבוקר יום 1.4.2015 בשעה 10:30 לערך, בסיום אחת מחקירותיו של זרח, נתן לו חוקר המשטרה זהבי (להלן: החוקר זהבי) סוכריה על מקל ואמר לו שייקח טעימה "מטעם החופש". זרח החל לדמוע, ביקש להתקשר לעורך דינו וירד חזרה לתא אותו חלק עם המדובב (הודעת זרח במשטרה מיום 1.4.2015 בשעה 9:12, אימרות זרח בסיום החקירה).

19. בתא המעצר התפתחה שיחה בין השניים במסגרתה אמר המדובב לזרח "אם אתה מודה אין העמדה לדין... נגמר" (חקירה מס' 135/15-6 עמ' 7 ש' 6-8). מיד לאחר מכן, מודה זרח בפני המדובב בעיקרי האישום השני:

"זרח: ברחנו אחרי שהביא לו מכה

מדובב: הוא נתן לו?

זרח: כן.

מדובב: אתה היית?

זרח: (מצקצק בלשונו) באוטו... אני לא ראיתי. הוא נתן מכה" (שם, ש' 15-23).

לאחר מכן, נשמע זרח מבקש מהסוהר שייקרא בדחיפות לחוקר זהבי מתוך כוונה להודות בחלקו באישום השני (שם, עמ' 15 ש' 24-30).

20. מיד לאחר מכן, לבקשתו של זרח החוקר זהבי הוציא אותו מתא המעצר והחל לשוחח עמו בחצר האחורית של בית המעצר. זרח טען בפני זהבי כי יאמר מעתה את האמת, וביקש בתמורה שיעזור לו במה שיוכל ובפרט בעניין שחרורו למעצר בית (חקירה מס' 143/15 עמ' 3 ש' 1-3). זהבי, בתגובה, הדגיש בפניו שוב ושוב כי אין לו יכולת לסייע בעניין מעצר הבית.

"זהבי: ברגע שהתיק מנוהל על ידי הפרקליטות ביחד איתנו אני לא יכול, אני אין לי שום שיקול דעת בעצמי... עוד פעם להבטיח לך כל מיני דברים בשביל שתדבר? אסור לי.

זרח: לא אבל מה הוא אמר לי, מחר תהיה בבית, זה זה.

זהבי: אני לא אמרתי. תקשיב, אני לא יודע מי אמר לך, אני לא משקר לך בחצי מילה. אני אמרתי לך דבר פשוט- תעזור לעצמך" (שם, ש' 15-23).

מיד לאחר דברים אלו וללא השתהות נוספת, התחיל זרח במתן ההודאה ביחס לחלקו באירוע התקיפה במסגרתה הוא העיד כי העורר התוודה בפניו על תקיפתו של המתלון באותו אירוע, כפי שיפורט בהמשך.

21. מבלי להכריע בעניין, דומני כי השתלשלות האירועים המתוארת מלמדת כי חוקר המשטרה זהבי הבהיר לזרח כי לא מובטחת לו הקלה כלשהי בכתב האישום או בתנאי מעצרו, וכי העניין נתון לשיקול דעתה של הפרקליטות. נראה, כי גם מבחינה סובייקטיבית זרח הבין את דבריו של זהבי לפיהם לא מובטח לו דבר, ואף על פי כן מסר את גרסתו המפלילה. סימוכין לכך ניתן למצוא בדברים שאמר זרח למדובב עת הוחזר לתאו מיד לאחר שסיים למסור את הודאתו לזהבי:

"סיפרתי לו את כל הסיפור...הוא אומר אני צריך להתייעץ...לא מבטיח שום דבר" (חקירה מס' 6-135/15 עמ' 17 ש' 13-7; ההדגשה הוספה- ס.ג').

22. מהאמור לעיל עולה, כי תרגילי החקירה שהופעלו על זרח אינם חורגים לכאורה מגדר הסביר והלגיטימי. יובהר, כי אינני מכריע ואינני נדרש להכריע בסוגיה זו שעתידה להתברר במלואה בפני הערכאה הדיונית בתיק העיקרי. טענות בדבר לחץ המשטרה בחקירה תידונה במשפט עצמו, ואין בהן כדי להוות כרסום בתשתית הראייתית של התביעה בשלב הבקשה למעצר עד תום ההליכים (ראו: קדמי, עמ' 282 והאסמכתאות המופיעות שם). מכאן שטענות המרכזיות של העורר - ביחס ללחצים הפסולים שהופעלו על זרח כדי להוציא ממנו הודאה - דינה להידחות.

23. סבורני, כי תוכן הדברים שמסר זרח בחקירתו במשטרה יוצר תשתית ראייתית גולמית המצדיקה בשלב זה את מעצרו עד תום בירור דינו. בחקירתו, זרח אישש עיקרים רבים מן המתואר באישום השני בכתב האישום, ביניהם: בקשת העורר כי הוא יאסוף אותו מחולון לאור יהודה; הורדת העורר מהרכב בקרבה יחסית לביתו של המתלון; חזרתו של העורר לרכב בריצה; הודאתו של העורר בפניו בה אמר שתקף את המתלון באמצעות מקל; והכנסת הרכב למוסך, שהתבצעה על ידו ועל ידי העורר במשותף, במטרה לשבש את החקירה נגדם (הודעת זרח במשטרה מיום 1.4.2015 בשעה 13:44, ש' 5-7, 37, 65-66).

מחקרי התקשורת והאיכונים

24. סעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 קובע כי לא יורשע נאשם על סמך עדות יחידה של שותפו לעבירה, אלא אם קיים בחומר הראיות דבר לחיזוקה. סעיף זה חל על עדותו של זרח אשר היה שותפו של העורר לביצוע העבירה. השאלה האם על ביתהמשפט לבחון כבר בשלב המעצר את דבר קיומן של תוספות ראייתיות מקום שהן נדרשות לביסוס ההרשעה, טרם זכתה למענה אחיד בפסיקת בית משפט זה (ראו למשל: בש"פ 975/04 אברג'יל נ' מדינת ישראל פ"ד נח(3) 775, 779 (2004)). מכל מקום, אין חולק כי כיוון שאנו נמצאים בשלב הלכאורי אין נדרש חיזוק של ממש מן הסוג הנחוץ להרשעה (בש"פ 6180/11 אלעזר נ' מדינת ישראל (13.9.2011)). סבורני, כי אינני נדרש להכריע בשאלה זו במקרה שלפניי, שכן מחקרי התקשורת והאיכונים מהווים ראייה מחזקת לכאורה לעדותו

המפלילה של זרח.

25. תוצאות מחקרי התקשורת ביחס לטלפונים הניידים של העורר וזרח מחזקות ומבססות את הגרסה שמסר האחרון בחקירתו. האיכון של הטלפון הנייד של זרח מצביע על נסיעתו מכיוון אור יהודה לחולון בבוקר היום בו התבצעה תקיפת המתלון. מרגע הגעתו של זרח לחולון, קיימת התאמה באיכונים של שני הטלפונים, ועולה כי שניהם אוכנו בדרכם לאור יהודה ובאור יהודה עצמה, לרבות בקרבת ביתו של המתלון. לאחר מכן, אוכנו שני הטלפונים בדרכם לבת-ים ובבת-ים, שם אמור היה העורר להתייצב בכל בוקר לביצוע עבודות שירות.

26. בדיון לפניי, טען בא כוח העורר, כאמור, כי האיכונים אינם מתיישבים עם הזמן בו התבצעה התקיפה כפי שעולה מסרט וידאו שצילם לכאורה את נתיב הבריחה של התוקף. לאחר עיון בחומרי החקירה שלפניי, מצאתי כי האיכונים הטלפוניים מתיישבים היטב מבחינת לוח הזמנים עם דו"ח פעולה שחיברה השוטרת הראשונה שהגיעה לזירת האירוע. מהדו"ח עולה כי הקריאה הראשונית על התרחשות אירוע התקיפה התקבלה בשעה 8:55 והדבר עולה בקנה אחד עם איכנו של העורר בזירת האירוע עד לשעה 8:54. הערכאה הדיונית, אשר קובעת את ממצאי המהימנות, תכריע במסגרת התיק העיקרי איזו משתי הגרסאות הללו מהימנה עליה. ביחס להליך שבו אנו מצויים עתה, די לנו בכך שאין בכוחה של טענת בא כוח העורר כדי ליצור סתירה או ליקוי בסיסיים המפחיתים באופן מהותי ממשקלן הלכאורי של הראיות.

עדות הראייה שמסרה לוי

27. כאמור, העורר טען כי עדותה של יפית לוי מחלישה באופן משמעותי את מארג הראיות לכאורה שטוותה המשיבה. העורר ביקש לבסס את טענתו על מספר ממצאים, והם: העובדה שלוי זיהתה מספר רכב שגוי ושונה מהרכב לו מיוחסת מעורבות באירוע התקיפה; העובדה שלוי לא הצליחה לזהות את העורר במסדר זיהוי באמצעות תמונות ותיארה את חזותו של התוקף באופן שאינו תואם את מראהו של העורר; וקיומה של סתירה בין עדותה של לוי שטענה כי ראתה את התוקף נכנס לרכב המילוט כשהוא רעול פנים לבין עדות זרח לפיה העורר יצא מהרכב וחזר אליו כשפניו גלויים. אדון בממצאים אלו כסדרם.

28. לוי סיפרה בעדותה שהיא בטוחה כמעט בוודאות שהרכב שנמלט מזירת האירוע היה מסוג יונדאי ולוחית הרישוי שלו מתחילה בספרות 50281 (הודעתה של לוי מיום 26.2.2015 ש' 49-50). רכבו של זרח אשר נתפס על ידי המשטרה הוא מסוג יונדאי, ולוחית הרישוי שלו מתחילה בספרות 59281. גם מבלי להידרש לחוות דעת מומחה של סטטיסטיקאי, ניתן להתרשם כי עדותה של לוי תואמה במידה לא מעטה את רכבו של זרח ומהווה ראייה נוספת לחיזוק הגרסה שמסר בחקירתו. התיאור שמסרה לוי ביחס לסוג הרכב תאם את רכבו של זרח. אמנם, לוי החליפה את הספרה 9 בספרה 0 אך ניתן בהחלט לייחס טעות זו לשגיאה אופטית. הערכה זו מתחזקת נוכח צילום רכבו של זרח, אשר הועמד לעיוני, המלמד שהספרה "תשע" ברכבו נכתבה כאשר חלקה התחתון של הספרה מעוקל כלפי מעלה (ולהמחשה: 9). על כן, אני מוצא כי יש בעדות זו כדי לחזק את התשתית הראייתית לכאורית כנגד העורר, ולא להחלישה כפי שהוא טוען.

29. חוסר הצלחתה של עדת הראייה לזהות את העורר במסדר זיהוי תצלומים שנערך לה אינו מחזק את התשתית הראייתית הלכאורית נגד העורר, וייתכן כי הוא אף מחליש אותה. אולם, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי לכרסם עמוד 7

באופן ממשי בקיומו של סיכוי סביר להרשעת העורר באישום השני וזאת לנוכח שאר הראיות לכאורה אשר עומדות כנגדו. כמו כן, לוי אמנם העידה שממש ראתה את פניו של התוקף אולם היא ראתה אותו אך ורק מאחורי זגוגית הרכב כאשר העורר כבר ישב בתוכו. בנוסף, היא העידה שהרכב עזב את המקום במהירות, ולכן דומה כי לא היה לה זמן ממושך לחקוק את תווי של התוקף בזיכרונה.

30. הסתירה שהתגלתה בין גרסאותיהם של זרח ולוי, בשאלת כיסוי הפנים שעטה התוקף בכניסתו לרכב, גם היא אינה מהווה סתירה מהותית, אשר מצביעה מעצמה על כרסום ממשי בקיומה של תשתית ראייתית לכאורה כנגד העורר. סתירה זו יכולה להיות מוסברת באופנים שונים ובוודאי תידרש ותתברר במסגרת הדיון בתיק העיקרי.

31. ראייה לכאורה נוספת לחובתו של העורר התגבשה כתוצאה מהפרכת טענת האליבי שהוא העלה. העורר טען כי בבוקר התקיפה הוא ביצע עבודות שירות בבית תמחוי בבת-ים. בכניסה לבית התמחוי ישנה החתמת נוכחות אלקטרונית, אך ביום האירוע חתם העורר על כרטיס נוכחות ידני בו מילא את שעות עבודתו בין 8:00 ל-15:00. העורר טען כי באותו יום הייתה הפסקת חשמל בבית התמחוי, ועל כן הוא נאלץ לבצע החתמה ידנית. טענה זו חוזקה על ידי העד סימן טוב לוי. חקירת המשטרה – שנתמכה בסרטי וידאו שנתפסו במקום – העלתה שביום התקיפה הגיע העורר לבית התמחוי בשעה 09:27 ולא בשעה 8:00 כפי שטען. שעת הגעתו מתיישבת עם האפשרות כי הוא הגיע לבית התמחוי רק לאחר שביצע את התקיפה המיוחסת לו באור יהודה. זאת ועוד, אותו סרט וידאו אשר נתפס בבית התמחוי מהווה אף ראייה לכאורה לכך שבאותו בוקר לא הייתה כלל הפסקת חשמל במקום. מעדותו של מזכיר בית התמחוי עולה כי מצלמות האבטחה ושעון הנוכחות מחוברים שניהם לאותו מקור חשמל, ולכן לא ייתכן מצב בו ישנה הפסקת חשמל ומצלמת האבטחה ממשיכה לפעול (הודעת יצחק שינברון מיום 31.3.2015 ש' 102-111).

32. לאור כל האמור, הגעתי למסקנה כי על פי המאזן הכולל והמצטבר של הראיות ועל פי הגיונם של דברים, קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת לשם גיבושה של עילת מעצר.

חלופת מעצר

33. המעשים המיוחסים לעורר ונסיבות ביצועם מעידים על מסוכנותו הגבוהה של העורר. נגד העורר קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) (א) לחוק המעצרים, שכן עובדות כתב האישום מלמדות על ניסיונותיו לשבש את הליכי החקירה. נגד העורר קמה גם עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, שכן הוא הוציא לפועל שני אירועים שמהותם עבירות אלימות חמורות כלפי המתלונן. לעורר עבר פלילי מכביד, ורשומות לו 13 הרשעות קודמות בעבירות אלימות רכוש וסמים. יתרה מכך, העורר ביצע את העבירות מושא ערעור זה בזמן שביצע עבודות שירות בגין הרשעה קודמת, ובזמן שעומד נגדו מאסר מותנה של 4 חודשים. תסקיר שירות המבחן ציין כי לעורר דפוסים עברייניים מושרשים, תוך נכונות לפגיעה קשה באחר ופתרון קונפליקט באופן כוחני ואלים. בנוסף העריך שירות המבחן, על פי הפרמטרים שבחן, כי קיימת רמת סיכון גבוהה למעורבות חוזרת של העורר בהתנהגות אלימה אשר מידת חומרתה ותוצאותיה צפויות להיות בדרגה גבוהה.

34. העורר טען כי לנוכח חולשתן של הראיות נגדו היה על בית המשפט המחוזי להורות על שחרורו מבלי להידרש

לתסקיר שירות המבחן. טענה זו נדחת ממילא לאחר שנדחתה טענתו של העורר ביחס להעדר תשתית ראייתית לכאורה. העורר מוסיף וטוען כי שירות המבחן אינו נדרש "בדקדוק" לחלופת המעצר שהוצעה על ידו אשר עשויה, לדידו, לאיין את מסוכנותו. גם את טענה זו אין בידי לקבל. שירות המבחן נפגש עם המפקחים שהוצעו על ידי העורר, וקבע לגביהם כי הם אינם מעורבים בחייו בכל הקשור לקשריו השוליים ולהתנהלותו מחוץ למסגרת המשפחה, וכי הם ממוקדים ברצון שישוחרר ואינם מעמיקים במשמעות הפיקוח עליו. שירות המבחן התרשם שהם אינם מהווים דמויות משפיעות, סמכותיות ומציבות גבול, וצפה שהם יתקשו לדווח לגורמי האכיפה במקרה של הפרת תנאי השחרור. השילוב בין מידת מסוכנותו הגבוהה של העורר לבין חוסר ההתאמה הניכר של חלופת המעצר שהציע, מצביע בבירור על כך שלא ניתן להורות על שחרורו לחלופת מעצר.

35. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"א בתמוז התשע"ה (8.7.2015).

ש ו פ ט